

Μάιος 2009

Με κοφτές ματιές ήλεγξε αν τους είχε ξεφύγει. Στάθμευσε βιαστικά το αυτοκίνητό της στο μικρό δρόμο, παράλληλα στην κεντρική λεωφόρο. Εκεί ήταν πιο εύκολο να καταλάβει αν το μπλε αυτοκίνητο με τα σκούρα τζάμια συνέχιζε να την ακολουθεί. Βγήκε από το όχημά της και περπάτησε νευρικά ως την κεντρική λεωφόρο. Με λοξές ματιές ήλεγχε αν ήταν κάποιος ξωπίσω της, όσο περίμενε μέχρι το φανάρι να ανάψει πράσινο για τους πεζούς. Ήταν τυχερή. Προς το παρόν όλα έδειχναν ότι είχαν χάσει τα ίχνη της! Όταν διέσχισε τη λεωφόρο, πίεσε τον εαυτό της να ηρεμήσει. Ίσως, τελικά, ο άντρας της να είχε δίκιο και όλα αυτά να ήταν δημιουργήματα της φαντασίας της. Χαλάρωσε κάπως το περπάτημα. Καθώς περνούσε μπροστά από ένα κατάστημα γυναικείων ρούχων στάθηκε προσποιούμενη ότι κοιτά τη βιτρίνα. Στο μεγάλο τζάμι του καταστήματος δημιουργήθηκε το είδωλο ενός νεαρού άντρα που στεκόταν, σχεδόν κολλητά, πίσω της. Γύρισε απότομα προς το μέρος του και έμεινε να τον κοιτάζει για λίγα δευτερόλεπτα παγωμένη. Τα σώματά τους ήταν τόσο κοντά που μπορούσε να τον ακούει να ανασαίνει! Ο άντρας συνέχισε ατάραχος να την κοιτά. *Με βρήκαν!* Με γρήγορο βήμα απομακρύνθηκε από κοντά του.

Κάποια στιγμή και ενώ βρισκόταν ακόμα στην κεντρική λεωφόρο, έστριψε απότομα δεξιά και χώθηκε στην είσοδο ενός μεγάλου κτιρίου. Ταραγμένη καθώς ήταν, δεν μπορούσε να περιμένει τον ανελκυστήρα. Έτσι, ανέβηκε με τα πόδια ως τον τρίτο όροφο, όπου και ήταν το γραφείο που αναζητούσε.

- Γιατρέ, επιτέλους! Με τη βοήθειά σας θα αποδείξω αυτό που ισχυρίζομαι χρόνια. Πως είναι τρελή! Τρελή για δέσιμο!

- Μια που είμαστε εδώ, καλό είναι να αποδείξουμε ότι πάσχεις από νοητική καθυστέρηση! Είναι προφανές εξάλλου!

- Ε, βέβαια, ή ήρωας ή καθυστερημένος πρέπει να είμαι για να σε αντέχω τόσα χρόνια!

Ο Αλέξανδρος Φιλιππάτος αποφάσισε να παρέμβει και να σταματήσει την τροπή που είχε πάρει η συζήτηση μεταξύ του ζεύγους. Εξάλλου, σύμβουλος γάμου δεν ήταν το αντικείμενο της εξειδίκευσής του.

- Θα σας παρακαλούσα πολύ να ηρεμήσετε και να με αφήσετε να κατευθύνω εγώ την κουβέντα. Όταν αποφάσισα να σας δεχτώ ταυτόχρονα εδώ, ήταν για να σας γνωρίσω και να κρίνω αν όντως υπάρχει κάποιο πρόβλημα με την κυρία Αγγέλου. Αν αναλάβω κάποιον από τους δύο ως ασθενή μου, η συνεδρία μας θα είναι αυστηρά προσωπική. Κύριε Αγγέλου, στο τηλέφωνο ισχυριστήκατε στη γραμματέα μου πως ανησυχείτε για τη γυναίκα σας. Μπορείτε παρακαλώ να μου πείτε πού στηρίζετε αυτή σας την ανησυχία; Ο Αλέξανδρος αναρωτιόταν αν έπρεπε απευθείας να τους παραπέμψει σε κάποιο σύμβουλο, ειδικό σε θέματα γάμου ή σε κάποιο ταξιδιωτικό γραφείο με την οδηγία να κάνουν επειγόντως ολιγοήμερες διακοπές· τελικά αποφάσισε να τους ακούσει λίγο ακόμα. Εξάλλου, χρειαζόταν ένα κωμικό διάλειμμα από τις πιο σοβαρές περιπτώσεις που συνήθως κούραρε.

- Τι να σας πω, γιατρέ. Δεν ανησυχώ απλώς, είμαι σίγουρος ότι η γυναίκα μου σας χρειάζεται. Αν αφήσουμε να αναπτυχθεί κι άλλο το πρόβλημα, προβλέπω να μας προτείνετε τη λύση του ηλεκτροσόκ!

- Ναι, μάλιστα! Και αυτό το ακούμε από εσένα που αν σου κάνουμε τεστ IQ θα σπάσεις όλα τα ρεκόρ προς τα κάτω!

- Μα σας παρακαλώ, μη μιλάτε έτσι ο ένας στον άλλο. Αν ήταν αυτό το ζητούμενο, σας διαβεβαιώνω πως δε θα ήταν απαραίτητη η παρουσία σας εδώ. Κύριε Αγγέλου, επανέρχομαι σε σας, απ' ό,τι κατάλαβα ισχυρίζεστε πως η γυναίκα σας πάσχει από κάποιο ψυχικό νόσημα, το οποίο χρήζει άμεσης παρακολούθησης. Πείτε μου λίγα παραπάνω γι' αυτό. Πατί εξ' όσων άκουσα, πάνω-κάτω το ίδιο ισχυρίζεται και η κυρία Αγγέλου για εσάς.

- Πατρέ, το πρόβλημα είναι απλό. Η γυναίκα έχει εμμονή με την τάξη. «Μην αφήνεις το ποτήρι σου στο τραπεζάκι χωρίς σουβέρ, θα κάνει δαχτυλίδι. Μην αφήνεις το πιάτο σου στο τραπέζι, γιατί θα μαζευτούν μυρμηγκια». Μήπως και αν κάνει δαχτυλίδι το ποτήρι, δεν υπάρχει τρόπος να το φτιάξουμε; Δηλαδή, όσοι περιποιούνται έπιπλα, κλέφτες θα γίνουν; Σας ρωτώ!

- Μάλιστα, αρχίζω να καταλαβαίνω τον ισχυρισμό σας. Εσείς, κυρία Αγγέλου, σε τι πιστεύετε πως χρειάζεται βοήθεια ο άντρας σας;

- Πατρέ, εγώ πιστεύω πως άδικα ήρθαμε σε εσάς. Για μια στιγμή ο Αλέξανδρος θεώρησε πως διέκρινε ίχνη λογικής σ' αυτό το θέατρο του παραλόγου. Η συνέχεια, όμως, έμελλε να τον διαψεύσει.

- Κανονικά, έπρεπε να πάμε απευθείας για αξονική τον άντρα μου, για να διαπιστώσουμε τη νοητική του στέρηση! Γιατί σας ρωτώ, εφόσον ακόμα και τα μωρά μετά από ένα χρόνο μαθαίνουν να μιλάνε, πώς αλλιώς θα χαρακτηρίζατε κάποιον που μετά από τόσα χρόνια που του δίνω οδηγίες για κάτι τόσο απλό, δεν έχει μάθει ακόμα να το κάνει;

Ο ψυχολόγος μετά βίας συγκράτησε ένα χαμόγελο που πήγε να σχηματιστεί στα χείλη του. Παρόλο που η υπόθεση του ζεύγους δεν ήταν αρμοδιότητά του, θεώρησε πως έπρεπε να δείξει επαγγελματισμό.

- Κυρία και κύριε Αγγέλου, θα ήθελα να σας μιλήσω ειλικρινά· πραγματικά, δεν καταλαβαίνω το λόγο για τον οποίο με επισκεφτήκατε, καθότι το πρόβλημα το οποίο διαφαίνεται δεν έχει σχέση καθόλου με την ειδικότητά μου. Γι' αυτό θα ήθελα να σας συμβουλέψω σε φιλικό επίπεδο, αν μου επιτρέπετε. Ο Αλέξανδρος σιώπησε για μια στιγμή, ώστε να λάβει κάποια αντίδραση από το ζεύγος, οι οποίοι έκαναν το ίδιο. Αφού έλαβε αυτό ως σημάδι για να προχωρήσει, καθάρισε το λαιμό του και συνέχισε.

- Είναι εμφανές πως νοιάζεστε ο ένας για τον άλλο, ακόμα και αν εκφράζεστε με αυτόν τον τρόπο. Είναι ακόμα πιο εμφανές πως κανένας από τους δύο σας, δεν πάσχει από κάποιο ψυχικό νόσημα. Θα ήθελα, λοιπόν, να σας συμβουλέψω αν έχετε τη δυνατότητα, να αναζητήσετε κάποιον που ειδικεύεται σε θέματα γάμου ή ακόμα καλύτερα, αν σας το επιτρέπουν οι υποχρεώσεις σας, να κάνετε κάποιο ταξίδι για λίγες μέρες, μόνο οι δύο σας. Ειλικρινά πιστεύω πως θα

βοηθήσει. Και τώρα με τη σύμφωνη γνώμη σας και αν δεν έχετε κάτι άλλο να προσθέσετε, πιστεύω πως ολοκληρώσαμε την κουβέντα μας.

Ο τρόπος του ψυχολόγου δεν επέτρεψε στο ζεύγος να μη συμφωνήσει. Έτσι σηκώθηκαν και, αφού ευχαρίστησαν τον Αλέξανδρο, οδηγήθηκαν στο σαλονάκι αναμονής και από εκεί στην έξοδο. Ο ψυχολόγος ανακάθισε στην καρέκλα του γραφείου του και πάτησε το πλήκτρο ενδοσυνεννόησης με τη γραμματέα του.

- Ελένη, έρχεσαι λίγο μέσα σε παρακαλώ;

- Μάλιστα, κύριε Φιλιππάτο. Δευτερόλεπτα αργότερα η πόρτα άνοιξε και μπήκε η γραμματέας.

- Κάθισε, σε παρακαλώ. Για πες μου, έχουμε τίποτε άλλο για σήμερα;

- Έχετε άλλο ένα ραντεβού. Το τελευταίο για σήμερα. Ο ψυχολόγος είχε συνηθίσει να του μιλάνε στον πληθυντικό στη δουλειά του, παρά τα τριάντα τρία του χρόνια και το νεαρό παρουσιαστικό του.

- Α, περί τίνος πρόκειται;

- Για την κυρία Νάσια Χαρίτου. Αντιμετωπίζει ταραχώδη ύπνο και δείχνει να έχει την έμμονη ιδέα πως κάποιος συνεχώς την παρακολουθεί.

- Ωραία, δώσε μου σε παρακαλώ το φάκελο που της άνοιξες και πέρασέ την μέσα. Α, και Ελένη, φέρε μου και λίγο νερό. Η νεαρή γραμματέας χαμογέλασε συναινετικά και επέστρεψε στην αίθουσα αναμονής.

Ο ψυχολόγος κοιτούσε το φάκελο της ασθενούς, όταν η γραμματέας του μετά από δυο τυπικά χτυπήματα στην πόρτα, την άνοιξε και οδήγησε την κυρία Χαρίτου στο γραφείο.

- Κυρία Χαρίτου, ο ψυχολόγος, Αλέξανδρος Φιλιππάτος.

Ο Αλέξανδρος κοίταξε τη γυναίκα, που του είχε παρουσιάσει η γραμματέας του, και στάθηκε στο γραφείο του δίχως να κάνει την παραμικρή κίνηση, αδυνατώντας να τραβήξει το βλέμμα του από πάνω της. Περιέργως, ξαφνιασμένη έδειχνε και η κυρία Χαρίτου. Και οι δύο τους είχαν ένα ύφος ανεξήγητα ταραγμένο. Η ασυνήθιστη συμπεριφορά του ψυχολόγου δε διέφυγε της προσοχής της Ελένης, η οποία έσπευσε να σπάσει την αλλόκοτη σιωπή, που είχε απλωθεί ξαφνικά στο γραφείο.

- Είσαστε η τελευταία μας επισκέπτης για σήμερα, κυρία Χαρίτου. Γιατί δεν κάθεστε σε εκείνη την πολυθρόνα; Στον Αλέξανδρο άρεσε περισσότερο να απευθύνεται στις περιπτώσεις του σαν επισκέπτες, παρά ως ασθενείς, γραμμή που είχε περάσει και στη γραμματέα του.

- Ναι, καθίστε σας παρακαλώ, κυρία Χαρίτου. Θα θέλατε κάτι να πιείτε; Επιτέλους, ο ψυχολόγος έδειχνε να έχει επανέλθει από τη βραχύχρονη αμηχανία του, προτρέποντας τη γραμματέα του, καθώς μιλούσε, να τους αφήσει μόνους.

- Από όσα είπατε με τη γραμματέα μου, καταλαβαίνω πως αντιμετωπίζετε κάποια προβλήματα με τον ύπνο σας. Θα θέλατε να μου μιλήσετε λίγο για αυτό; Ο Αλέξανδρος πήρε το λόγο, μόλις η Ελένη τους άφησε μόνους.

- Δεν είναι μόνο αυτό, έχω επίσης την αίσθηση πως κάποιος συνεχώς με παρακολουθεί, ίσως από εκεί να ξεκινάνε όλα. Ο άντρας μου πιστεύει πως συμβαίνει το ανάποδο. Λέει πως, επειδή δεν κοιμάμαι καλά, στο μυαλό μου δημιουργείται η αίσθηση πως με παρακολουθούν. Όμως, δε συμβαίνει κάτι τέτοιο και θέλω να με πιστέψετε. Ακόμα και τώρα, που ερχόμουν στο γραφείο σας, κάποιος ήταν ξωπίσω μου. Γύρισα και τον είδα με τα μάτια μου. Ένας νεαρός άντρας στεκόταν πίσω μου και με κοιτούσε.

Ο ψυχολόγος κατάλαβε πως η γυναίκα εκδήλωνε απέναντί του άμυνα, που δεν ήταν καθόλου καλή ως αρχική αντίδραση. Έτσι, θέλησε όπως πάντα να κάνει την ασθενή να νιώσει πιο άνετα μαζί του, για να μπορέσει να του ανοιχτεί.

- Κυρία Χαρίτου, καταρχάς θα θέλατε να μιλάμε στον ενικό;

- Φυσικά.

- Ωραία, λοιπόν, Νάσια, να σου ξεκαθαρίσω πως η παρουσία σου εδώ, δε σε κάνει απαραίτητα ασθενή. Πολλές φορές θα συμβεί στη ζωή μας να μας δημιουργηθούν εντυπώσεις, τις οποίες μπορούμε να κρίνουμε πολύ καλύτερα, αν τις συζητήσουμε με κάποιον. Αυτός ακριβώς είναι ο δικός μου ρόλος, να συζητήσω μαζί σου αυτά που σε απασχολούν, με την άνεση που σου προσφέρει το να γνωρίζεις πως αυτά που θα πούμε είναι αυστηρώς εμπιστευτικά. Ο ψυχολόγος έπιασε τον εαυτό του να νιώθει μαγνητισμένος από το βλέμμα της γυναίκας που είχε απέναντί του, η οποία είχε καστανά αμυγδαλωτά μάτια που

εξέπεμπαν φλογερό ταπεραμέντο. Ένωσε αμέσως προβληματισμένος από την αντίδρασή του· παρά την απίστευτη μεσογειακή ομορφιά της, όφειλε να παραμείνει ανεπηρέαστος απέναντί της.

- Σκόπευα να ξεκινήσουμε πρώτα με τα προβλήματα που αντιμετώπιζεις με τον ύπνο. Αλλά μια και αναφέρθηκες σε αυτό, αν σε παρακολουθεί κάποιος δε θα είναι δύσκολο να το διαπιστώσεις. Θα μπορούσες για παράδειγμα να προσλάβεις έναν ντετέκτιβ για να συλλέξει πληροφορίες.

- Το έχω σκεφτεί κι εγώ αυτό, αλλά όταν το ανέφερα στον άντρα μου διαφωνήσαμε εντόνως. Θεώρησε πως μ' αυτόν τον τρόπο θρέφω την εμμονή μου.

Ο Αλέξανδρος θεώρησε σκόπιμο να μην εναντιωθεί στο σύζυγό της, τουλάχιστον όχι από την πρώτη συνεδρία. Έτσι, προσέγγισε το ζήτημα διαφορετικά.

- Νάσια, χωρίς να σου ακουστεί παράξενο, σου πέρασε καθόλου από το μυαλό ότι αυτός ο νεαρός είχε μάλλον λογική αντίδραση απέναντί σου; Σίγουρα, θα γνωρίζεις πως ως γυναίκα δεν περνάς απαρατήρητη στους άντρες, και μια τέτοια συμπεριφορά δεν πρέπει να την αφήνεις να σε ταραξεί. Έχεις παρατηρήσει και άλλη φορά αυτόν το νεαρό να σε κοιτάει;

- Η αλήθεια είναι πως όχι. Όσες φορές νιώθω ότι κάποιος με παρακολουθεί και έχω βρει το θάρρος να γυρίσω και να κοιτάξω, το πολύ πολύ να δω κάποια δυσδιάκριτη σιλουέτα μέσα στη νύχτα.

- Ωραία, λοιπόν. Αν και δε θέλω να θεωρήσεις πως δε θα επανέλθουμε σ' αυτό το ζήτημα... Θα επιθυμούσα, όπως σου είπα, να ξεκινήσουμε από τις δυσκολίες που αντιμετώπιζεις με τον ύπνο σου. Έχεις πρόσφατα αλλάξει περιβάλλον στο οποίο κοιμάσαι;

- Όχι. Κοιμόμαστε στο ίδιο κρεβάτι με τον άντρα μου από τότε που παντρευτήκαμε, εδώ και χρόνια. Τελευταία, όμως, μου συμβαίνει συχνά να ξυπνάω το βράδυ τρομαγμένη, εξαιτίας κάποιου ονείρου που θα δω.

- Μήπως παρ' ελπίδα θυμάσαι κάποιο από αυτά τα όνειρα που σε αναστάτωσαν;

- Ναι, βέβαια. Στα όνειρα αυτά, συνήθως βρίσκομαι σε νοσοκομείο και νιώθω πως κάποιος έχει πεθάνει. Νιώθω πολύ άσχημα μετά.

- Μάλιστα, και στο νοσοκομείο είσαι ως ασθενής;
- Όχι, και εδώ είναι το παράξενο. Συνήθως, φοράω λευκή ποδιά, χωρίς να μπορώ να προσδιορίσω το λόγο.
- Μήπως υπάρχει κάποιος από το στενό οικογενειακό ή φιλικό σου κύκλο ο οποίος πάσχει από κάποιο σοβαρό νόσημα;
- Όχι, δε συμβαίνει κάτι τέτοιο. Να σας ξεκαθαρίσω πως εκτός από τον κύκλο, από γνωστούς και φίλους που αποκτήσαμε μετά το γάμο με τον άντρα μου, δεν υφίσταται στενός οικογενειακός κύκλος. Με το Μιχάλη, το σύζυγό μου, γνωριστήκαμε στο νοσοκομείο που με μετέφεραν κάποιοι αστυνομικοί, όταν με βρήκαν να τριγυρνάω στους δρόμους της Αθήνας με αμνησία. Δούλευε εκεί ως νοσοκόμος. Ήταν κάποιες μέρες μετά από όταν οι δύο μου γονείς σκοτώθηκαν σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Οι γιατροί είπαν πως η αμνησία ήταν μια αντίδραση του μυαλού μου, για να αποφύγω τον πόνο που ένιωσα, όταν έμαθα τα άσχημα νέα.
- Ίσως, λοιπόν, το περιεχόμενο των ονείρων σου να προέρχεται από τις στιγμές που έζησες στο νοσοκομείο με τους γονείς σου.
- Αδύνατον. Ποτέ δεν είδα τους γονείς μου στο νοσοκομείο ούτε καν ήμουν στην κηδεία. Από την αστυνομία μου ξεκαθάρισαν πως με είχαν ειδοποιήσει τηλεφωνικώς για τα νέα και στη συνέχεια με εντόπισαν πέντε μέρες αργότερα, όταν όλα είχαν τελειώσει. Όμως, πέρα από κάποιες αμυδρές εικόνες από τους γονείς μου, δεν έχω ακόμα θυμηθεί κάτι άλλο ούτε και νιώθω θλίψη.
- Ωραία, νομίζω πως είπαμε αρκετά για σήμερα. Θα ήθελα να τα ξαναπούμε σε μια εβδομάδα από τώρα. Θα φροντίσω να κλείσεις ραντεβού με τη γραμματέα μου. Αυτές τις μέρες δε θα ήθελα να σε επιβαρύνω με κάποια φαρμακευτική αγωγή, εκτός ίσως από ένα ήπιο ηρεμιστικό, φυτικής προέλευσης. Ο ψυχολόγος της έγραψε σε κάποιο χαρτί δισκία βαλεριάνας.
- Να παίρνεις δύο δισκία μόνο όταν θα είσαι πολύ ταραγμένη. Αν ξυπνήσεις από κάποιο όνειρο ή αν σου δημιουργηθεί ξανά εντόνωνση η αίσθηση πως κάποιος σε παρακολουθεί. Θα ήθελα επίσης, από εδώ και πέρα, αν δεις κάποιο όνειρο και το θυμάσαι, να το σημειώσεις σε ένα χαρτί, για να το συζητήσουμε την επόμενη φορά. Σου γράφω εδώ τον αριθμό του κινητού μου, για να με καλέσεις όποτε συμβεί κάτι από τα παραπάνω.

Ο Αλέξανδρος έδωσε το χαρτί στη γυναίκα και σηκώθηκε για να τη συνοδεύσει ως τον προθάλαμο του γραφείου του. Ανοίγοντας την πόρτα, την άγγιξε στην πλάτη για να την ξεπροβοδίσει, εκφράζοντας ασυναίσθητα από πλευράς του ασυνήθιστη οικειότητα απέναντί της. Ακαριαία, ένιωσε έναν ηλεκτρικό παλμό να διαπερνά όλο του το κορμί. Το ίδιο πρέπει να ένιωσε και εκείνη, γιατί γύρισε και τον κοίταξε στα μάτια με το ίδιο ύφος που είχε, όταν τον είδε για πρώτη φορά, μπαίνοντας στο γραφείο του.

Λίγα λεπτά, αφότου έφυγε η Νάσια Χαρίτου, η Ελένη μπήκε στο γραφείο του Αλέξανδρου.

- Έκλεισα τα πάντα. Με χρειάζεσαι κάτι άλλο ή να μείνω να κλειδώσω;

- Όχι, σε ευχαριστώ, Ελένη μου. Θα κλείσω εγώ, μπορείς να φύγεις.

Η γραμματέας του, όμως, δεν έφυγε από το γραφείο. Έμεινε για λίγο διστακτική σαν να ήθελε κάτι να πει.

- Τι σ' έπιασε σήμερα με αυτήν τη γυναίκα; Με όλο το θάρρος δηλαδή.

- Δεν μ' έπιασε κάτι, είμαι απλώς λίγο παραπάνω κουρασμένος σήμερα. Ο Αλέξανδρος είχε απορήσει και ο ίδιος με την αλλόκοτη συμπεριφορά του απέναντι στην ασθενή του. Δε θέλησε, όμως, να το συζητήσει με τη γραμματέα του. Σίγουρα όχι, πριν ο ίδιος αποκρυσταλλώσει τι ακριβώς συνέβη. Αφότου έφυγε η γραμματέας του, αποφάσισε πως δε θα πήγαινε για προπόνηση kick boxing, όπως συνήθιζε, για να χαλαρώνει και να αδειάζει το μυαλό του στο τέλος της ημέρας. Ένα ελαφρύ ποτό και το γρατζούνισμα της κιθάρας του θα έκαναν το ίδιο.

Αντε, στην υγεία μας!

- Στην υγεία μας, και ας ελπίσουμε ότι η επόμενη φορά που θα συναντηθούμε όλοι μαζί, δε θα αργήσει τόσο. Τα γέλια σκέπασε ο βραχύχρονος ήχος των ποτηριών που τσούγκρισαν μεταξύ τους. Ήταν Παρασκευή βράδυ και η εύθυμη παρέα είχε μαζευτεί για ρακόμελα σε ένα όμορφο σοκάκι του Θησείου.

- Αυτό, Στέλιο, εξαρτάται πιο πολύ από εσένα και το ξέρεις. Είναι πλέον δύσκολο να βρούμε και οι δύο ταυτόχρονα χρόνο να ανεβούμε στο Βόλο. Ο Αλέξανδρος, με ένα νεύμα του, έδειξε πως συμφωνεί με τον Γιώργο. Η αλήθεια είναι πως οι τρεις φίλοι, εκτός από την περίοδο που σπούδαζαν μαζί στο τμήμα φυσικής στα Ιωάννινα, σπάνια βρίσκονταν πλέον όλοι μαζί. Έκτοτε, συχνότερα βρίσκονταν ο Γιώργος και ο Αλέξανδρος, εξαιτίας του ότι διέμεναν και οι δύο στην πρωτεύουσα. Ο Αλέξανδρος είχε επιστρέψει στην Αθήνα μετά το πρώτο του πτυχίο ως φυσικός. Εκείνη την περίοδο ο Γιώργος ήταν ακόμα εσώκλειστος στη σχολή Ικάρων, εφόσον είχε φύγει από τα Ιωάννινα, αφήνοντας το τμήμα φυσικής, στις αρχές του τρίτου έτους, για να ακολουθήσει καριέρα στην πολεμική αεροπορία. Το γεγονός της απώλειας του Γιώργου από την παρέα εκείνη την εποχή ήταν η αιτία για να απομακρυνθούν οι άλλοι δύο και να επανασυνδεθούν αργότερα, στην ορκωμοσία για το πτυχίο τους. Έκτοτε, παρόλο που ο Στέλιος έφυγε για τον τόπο διαμονής του, το Βόλο, κρατούσαν συχνά επαφή κυρίως μέσω τηλεφώνου.

- Το ξέρω πως είναι δύσκολο να βρείτε καιρό να ανεβείτε στα μέρη μου. Εξάλλου, αυτός είναι και ο λόγος που με την πρώτη ευκαιρία

κατέβηκα εγώ να σας δω. Το να βρεις χρόνο για κάτι τέτοιο, ενώ διευθύνεις το μεγαλύτερο φροντιστήριο μέσης εκπαίδευσης της περιοχής, είναι εξίσου δύσκολο.

Τα πειράγματα για την επιχειρηματική δραστηριότητα του Βολιώτη διέκοψε ο ήχος ενός κινητού τηλεφώνου. Ο Αλέξανδρος διέκρινε έναν άγνωστο αριθμό στην οθόνη του τηλεφώνου του, κάτι το οποίο δεν τον εξέπληξε. Ήταν σύνθητες οι ασθενείς του να τον καλούν ακόμα και τόσο περασμένη ώρα, αν ήταν ανάγκη. Με το χέρι του έκανε νόημα στους φίλους του να κάνουν ησυχία, όσο εκείνος απαντούσε στην κλήση.

- Παρακαλώ;

- Πατρέ, συγγνώμη για την ώρα, η Νάσια είμαι. Μου είχατε πει να σας πάρω τηλέφωνο αν συμβεί κάτι.

- Καλησπέρα, Νάσια, τι συνέβη;

- Ξέρετε, είδα πάλι ένα όνειρο και έχω αναστατωθεί.

- Προσπάθησε να ηρεμήσεις. Για πες μου, το σημείωσες όπως σου είπα;

- Ναι, το έχω σημειώσει. Αυτή τη φορά είναι πιο συγκεκριμένο. Γι' αυτό και σας κάλεσα.

- Εντάξει, θα σου κανονίσω ραντεβού για αύριο το απόγευμα. Θα μπορέσεις να περάσεις από το ιατρείο αύριο; Παρόλο που η γραμματέας του κρατούσε το ιατρείο ανοιχτό κάποιες ώρες τα Σάββατα, ο ψυχολόγος πήγαινε μόνο αν προέκυπτε κάποιο έκτακτο ραντεβού. Το σύνθητες ήταν τα ραντεβού του να είναι κανονισμένα όλες τις ημέρες, εκτός του Σαββατοκύριακου.

- Ναι, θα βρω χρόνο να περάσω.

- Τότε, κάλεσε αύριο το πρωί στη γραμματέα μου, για να σου πει την ώρα. Προσπάθησε να ξεκουραστείς, είναι κάποιος εκεί μαζί σου;

- Όχι, ο Μιχάλης λείπει. Δέχτηκε τηλέφωνο από το νοσοκομείο μέσα στη νύχτα και έφυγε βιαστικά, για να καλύψει τη βάρδια κάποιου άλλου που αρρώστησε. Είμαι μόνη μου.

- Εντάξει, αν νιώθεις ότι έχεις αναστατωθεί πολύ, πάρε δυο δισκία από αυτά που σου έγραψα και φρόντισε να κοιμηθείς. Θα σε δω αύριο το απόγευμα.

- Σας ευχαριστώ πολύ και καληνύχτα.

- Καληνύχτα Νάσια, αν χρειαστείς κάτι άλλο έχεις τον αριθμό μου.